

1 Algemeen

De Vreemdelingenwet kent twee vormen van vrijheidsbeneming:

- ophouden voor verhoor ter vaststelling van de identiteit en ter onderzoek van verblijfstitel (art. 19 Vw);
- bewaring (artt. 26, 28, 40-42 Vw).

Het ophouden voor verhoor ter vaststelling van de identiteit van de vreemdeling is nader uitgewerkt in de artt. 73 en 74 Vb (zie hiervoor A 5 onder 4).

Hierna wordt de toepassing van de bewaring behandeld. Bewaring moet niet gezien worden als een straf, doch als een maatregel welke ten doel heeft de uitzetting van een vreemdeling te effectueren.

De Vreemdelingenwet heeft de gevallen waarin vreemdelingen in bewaring kunnen worden gesteld uitputtend geregeld (art. 26, eerste lid, Vw).

De wetgever is ervan uitgegaan dat de uitoefening van de bevoegdheid tot inbewaringstelling tot het noodzakelijke beperkt dient te blijven.

De vreemdeling heeft de mogelijkheid onmiddellijk beroep op de rechter te doen (artt. 40-42 Vw).

Op grond van art. 28 Vw zijn nadere regelen gegeven omtrent de toepassing van bewaring: artt. 82-87, 90, 107 Vb en 48, tweede lid, VV.